

עד שהיו יושבים, בא נֶשֶׁר וַיֵּרֵד, ונטל שושנה אחת מביניהם והלך. אמרו, מפאן והלאה גלף לדרבנו. קמו והלכו. עד פאן דרכו של רבי פנחס, ורבי שמעון הלך לו, הוא ורבי אלעזר ושאר החברים, ורבי פנחס ושאר החברים.

פתח ואמר רבי פנחס על זה, (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם לְדוֹד לְלַמֵּד. מהו לְלַמֵּד? לְלַמֵּד לְבְנֵי הָעוֹלָם חֻכְמָה. וְהָרִי פִּרְשׁוּהוּ, שושן עדות - אלו סנהדרין גדולה, שפתיב בה (שיר השירים ז) סוגה בשושנים. מכתם לְדוֹד - סימן שהראו לו, לְדוֹד, כְּאִשֶּׁר שֶׁלַח לְיוֹאֵב לְאָרֶם נְהָרִים וְלְאָרֶם צוּכָה לְהִלָּחֵם בָּהֶם. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, זֶהוּ שוֹשֵׁן עֲדוּת שְׁקִיִּים פֶּאֶן. הָרִי הַפּוֹכְבִּים בַּשָּׁמַיִם, שְׂכִינָה עֲלֵינוּ, וּמִדְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת עֲמָה, וְעֲזָרָה קְדוּשָׁה לְשִׁבְחָת. זֶהוּ שוֹשֵׁן בְּשִׁלְמוֹת כְּמוֹ שְׁצַרִּיף. קְמוּ וְהִלְכוּ אֵלָיו לְכָאֵן וְאֵלָיו לְכָאֵן. הֵלֶךְ לוֹ רַבִּי פִּנְחָס וְלֵן בְּכֶפֶר עַקִּימִין, וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חֲזִיא עֲמוּ.

עד שהקדימו ללכת, ישבו וחפו לאור הפקר. זקף עיניו רבי חייא וראה אלו פוכבים של שרביט שרצים והולכים. אמר, ודאי בכמה פעמים שאלתי על אלו הפוכבים.

אמר רבי פנחס, אלו הפוכבים של שרביט יודעים בהבנה של החברים, שהרי הקדוש ברוך הוא ברא את כל אותם פוכבי הרקיע, גדולים וקטנים, וכלם מודים ומשבחים להקדוש ברוך הוא (שבתוב (תהלים קמו) מונה מספר הפוכבים). וכאשר מגיע זמנם לשבת, קורא להם הקדוש ברוך הוא בשם, שנאמר (ישעיה מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. ואז רצים ומושיטים שרביט של אור ללכת לשבת

עד דהוו יתבי, אתא נשרא, ומאיף, ונטיל חד שושנה מביניהו, ואזלת. אמרו, מפאן ולהלאה, נהף לאורחין. קמו ואזלו. עד הכא אורחא דרבי פנחס, ורבי שמעון אזל ליה, איהו ורבי אלעזר, ושאר חבריאי, ורבי פנחס ושאר חבריאי.

פתח ואמר רבי פנחס על זה, (תהלים ט) לְמִנְצַח עַל שוֹשֵׁן עֲדוּת מִכְתָּם לְדוֹד לְלַמֵּד, מָאִי לְלַמֵּד. לְאוֹלְפָא לְבְנֵי עַלְמָא חֻכְמָתָא. וְהָא אוֹקְמוּהָ, שושן עדות, אֵלִין סְנֵהֲדְרֵי גְדוּלָה. דְּכִתִּיב בָּהּ, (שיר השירים ז) סוּגָה בַּשּׁוֹשְׁנִים. מִכְתָּם לְדוֹד סִימְנָא דְאַחֲזִיאֵו לִיה לְדוֹד, פֶּד שְׁדַר לְיוֹאֵב לְאָרֶם נְהָרִים וְלְאָרֶם צוּכָה, לְאִגְחָא בְּהוּ. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, דָּא אִיהוּ שוֹשֵׁן עֲדוּת דְקִיִּימָא הֵכָא, הָא כְּכַבִּיא בְּשִׁמְיָא, שְׂכִינְתָא עֲלוֹ, וְדַרְגִּין עֲלָאִין בַּהֲדָה, וְסִייעֲתָא קְדִישָׁא לְתוֹשְׁבַחְתָּא, דָּא אִיהוּ שוֹשֵׁן בְּשִׁלְמוֹ כְּדָקָא יָאוּת. קְמוּ וְאֵזְלוּ. אֵלִין הֵכָא וְאֵלִין הֵכָא. אֵזְל לִיה רַבִּי פִּנְחָס, וּבֵת בְּכֶפֶר עַקִּימִין, וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חֲזִיא בַּהֲדִיָּה.

עד דאקדימו למיזל, יתבו ומחפו לנהורא דצפרא, זקוף עיניו רבי חייא, וחקא אלין פוכביי דשרביטא, דקא מרהטן ואזלן. אמר, ודאי בכמה זמנין שאלנא על אלין פוכביי. אמר רבי פנחס, אלין פוכביי דשרביטא ידיען בסוכלתנו דחבריאי, דהא קדשא בריך הוא ברא כל אינון פוכבי רקיעא, רברבין וזעירין. וכלהו אודן ומשבחן לקודשא בריך הוא. (דכתיב, (תהלים קמו) מונה מספר הפוכבים) וכד מטא זמניהו לשבחה, קרא לון קדשא בריך הוא בשמא, דכתיב, (ישעיה מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. וכדין רהטי, ואושיטו שרביטא דנהורא, למהף לשבחה למאריהון, בההוא אתר